

Polder
tango

HENRIËTTE
DE SMET

POLDERTANGO

Henriëtte de Smet

Poldertango

Westfriesland

Voor Isabelle

Met dank aan Corrien, Karin, Sarah, Bert, Paul en Remmelt

www.kok.nl

ISBN 978 90 5977 569 5

NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen

Omslagfoto: Kim Steele, Getty Images

© 2010, Uitgeverij Westfriesland, Kampen

Alle rechten voorbehouden.

PROLOOG

Die ogen! Zwarter dan de dikke eyeliner eromheen houden ze Lena's blik gevangen.

Als ze zich na lichtjaren uit de priemende steenkolen weet te bevrijden, kijkt Lena naar de gouden omslagdoek met de ronde spiegeltjes om de tengere schouders.

Met paars garen zijn ze erop geborduurd. Donkerrode haren pluizen over de stof.

In het schijnsel van de olielamp glinsteren die spiegeltjes alle kanten op.

Haar huid moet wel stikken onder de bruine make-up die de rimpels en plooiën nog eens accentueert. De vrouw trommelt met haar knokige vingers op het Perzische tafelkleed.

Ze lijkt in trance. De zilveren, afbladderende lak van haar nagels is minstens een maand oud en op haar wijsvinger en duim prijken nicotineplekken.

Het straalkacheltje op de zandgrond in de hoek van de donkerblauwe tent, die bezaaid is met zilveren en gouden sterren en manen, moet de kilte wegnemen.

Het is koud. Te koud voor het kacheltje.

Het gezicht tegenover Lena licht plotseling op. Eureka?

In een soort van glimlach openen de dunne, roodgeverfde lippen zich en tonen tanden van precies dezelfde grootte, keurig op een rijtje. Een gebit zoals haar oma ook had. Een kunstgebit zoals dat zo'n veertig jaar geleden gemaakt werd. Op een van de voortanden zit een streepje lippenstift.

'Het wordt heel bijzonder. Je ontmoet hem op een heel speciale manier. Je herkent hem niet meteen als de man van je

leven. Maar let op: hij is het wel!
Ze lacht. Een hysterische lach.

Zes jaar later:

Het is druk in de kroeg, lawaaiig en rokerig. Lena neemt een slokje van haar wijn.

Tegenover haar zit een Arabisch uitziende man. Hij heeft een grijs colbert aan, een blauwgeruit overhemd daaronder. De boord van zijn kraag laat de rand van een wit T-shirt zien.

Hij is niet onaantrekkelijk, maar zeker niet innemend. Bovendien is hij haar te oud.

Minstens twintig jaar ouder dan zij; een jaar of veertig, schat Lena.

Zijn ogen staan afstandelijk. Hij is niet echt in haar geïnteresseerd.

‘Houd je hand stil,’ beveelt hij haar. ‘Zo kan ik het niet goed zien,’ voegt hij eraan toe.

De top van zijn wijsvinger glijdt over de binnenkant van haar rechterhand.

Hij knipoogt naar Gwen, die naast haar zit. Zijn bedoelingen zijn duidelijk, dit moet hij voor zijn fatsoen ook even bij Lena doen, omdat hij het zojuist bij haar vriendin deed.

Met aanmerkelijk meer enthousiasme overigens. Hij wil eigenlijk niets in haar hand zien, want hij ziet niets in haar. Hij wil zo snel mogelijk klaar zijn om zijn aandacht weer volledig op haar vriendin te kunnen richten.

Houd maar op dan, het hoeft niet.

Maar hij hoort het niet. Ze heeft ook niets gezegd. Ze zit stil, eigenlijk wil ze dit niet. Ze wil naar Tim, haar favoriete collega, die daar aan de bar staat.

Ze heeft hem al zo lang niet meer gezien. Ze neemt nog maar een slok.

‘Houd stil die hand!’ klinkt het weer geïrriteerd.

Pff, ze heeft zin om de man een mep te verkopen. Ze voelt zich benauwd, houdt hier helemaal niet van.

Stop maar, laat maar, het hoeft niet. Doe geen moeite.
Toch is ze benieuwd naar wat hij gaat zeggen. In de hand van
Gwen had hij dingen gezien die hij niet kon weten.
Niemand kon die weten, alleen zij, omdat zij Gwens beste
vriendin is. En het klopte, allemaal. Haar nieuwsgierigheid
wint het van haar ongemak.
Ze blijft stil zitten.
Hij schudt zijn hoofd. ‘Het is te veel. Er gaat iets gebeuren,
iets dramatisch, ik weet niet wanneer of wat. Het is niet leuk
om te horen, maar ik moet het je toch zeggen, voel ik.’
Ah, fijne mededeling. Dank u. Wat moet ze hier nu mee? Bang
worden voor de toekomst?
‘Nee, over de liefde kan ik niets zeggen, er zijn veel mannen in
jouw hand. Uiteindelijk zul je het wel eens vinden, alleen hoe
of met wie kan ik je niet zeggen. Ik zie te veel mannen. Veel te
veel.’

HOOFDSTUK 1

De muzikanten lijken niet te ademen. Apathisch staren ze voor zich uit, zonder ook maar eenmaal met de ogen te knippen.

Twee violen, een contrabas, een vleugel en een bandoneon zwijgen aan de rand van de ronde dansvloer.

Op rieten stoeltjes zit het publiek aan lage tafeltjes rustig te wachten. Er wordt nauwelijks gepraat, hooguit hier en daar wat gefluisterd. De zaal is sfeervol verlicht en Lena telt vijf magistrale, groene varens die de vloer rondom afscheiden.

Plotseling zetten de violisten heftig in. De pianist volgt, maar het klinkt alsof hij een ander stuk speelt. Een kakofonie van ongecoördineerde klanken. Dan flitsen alle lampen aan en de zaal baadt in een zee van licht.

Een man van een jaar of vijfendertig in een veel te grote, versleten jas met een zwarte boerenpet op zijn hoofd, betreedt zwalkend de vloer. Hij heeft een fles in zijn hand waar hij continu uit drinkt. Hij steekt zijn duim op naar het orkest en zo goed en zo kwaad als dat gaat, maakt hij een rondje over de dansvloer. Daarbij kijkt hij lodderig naar het publiek.

Hij buigt, neemt zijn pet af, verliest bijna zijn evenwicht, zet zijn pet weer op, strompelt door en gaat voor het orkest staan, dat zwijgt.

De beurt is nu aan de bandoneonspeler en de contrabassist, die hetzelfde stuk spelen. Het lukt hun om net zo belachelijk te klinken als hun voorgangers.

Een slanke vrouw in een beige trenchcoat loopt hooggehakt de vloer op. Een enorme flaphoed bedekt grotendeels haar

gezicht. Ze heeft een bruinleren koffer bij zich.

Tussen de slokken door bekijkt de man haar geïnteresseerd, zij negeert hem, schrijdt met opgeheven hoofd langs hem. Naast een van de varens zet ze haar koffer neer.

Abrupt draait ze zich om en dribbelt op de man af. Kaarsrecht gaat ze voor hem staan. Haar handen plaatst ze in haar zij. Ze zakt licht door haar rechterknie en met haar linkervoet draait ze twee keer traag een rondje op de vloer. De man buigt wat voorover om haar goed te kunnen zien, zet de fles op de grond en haalt een biljet uit zijn jaszak.

Zij grist het geld uit zijn handen en steekt het ter hoogte van haar borsten onder haar jas.

De violen en de vleugel vallen de bandoneon en de contrabas bij in de kakofonie.

In één beweging hebben de man en de vrouw elkaar gevonden. Zijn rechterhand rust op haar schouderblad, haar linkerhand op zijn bovenarm. Met ineengestremgelde vingers maaïen hun gebogen armen woest heen en weer. De benen volgen in tegen-gestelde beweging het tempo. Ze staan nog steeds op dezelfde plek. De man besluit kennelijk dat hij wil dansen, want ruw trekt hij haar mee de dansvloer over. Het leiden gaat hem niet goed af en zij hangt voorovergebogen tegen hem aan. Het stel probeert een rondje te draaien, hetgeen jammerlijk mislukt.

Een koddige dans wel, maar bepaald niet wat Lena zich voorgesteld had. Bovendien doet de muziek pijn aan haar oren.

‘Tango de salón: vurig, gepassioneerd en meeslepend’, luidde de tekst op de abri die Lena gisteren in de stromende regen was opgevallen vanwege de opwindende afbeelding. Een clowneske voorstelling was wel het laatste dat gesuggereerd werd.

De rest van het publiek amuseert zich beduidend beter; aan de meeste tafeltjes wordt hard gelachen.

Ligt het dan aan haar? Is dit een geweldige voorstelling en is zij gewoon niet in staat om ook nog maar ergens van te genieten? Net als Lena besluit voortijdig de aftocht te blazen, verandert er iets in de muziek. En bij de dansers. Hun bewegin-

gen worden vloeiender, intenser. Ze krijgen er plezier in samen. Verrast kijken ze elkaar aan, de vrouw glimlacht een vraag die de man kort met een trotse knik beantwoordt. Zij vlijt zich dicht tegen hem aan, haar hoofd rust in zijn hals terwijl hij haar met lange passen in volkomen harmonie leidt. Alleen de bandoneon speelt nog. Alle lichten doven en één spot volgt de plots ontstane intimiteit. De man trekt de hoed van haar hoofd en gooit die het publiek in. Zij doet hetzelfde met zijn pet.

De volgsport dooft, het is pikdonker. En doodstil.

Dan zet het orkest gloedvol in. Het sfeerlicht gaat aan en de man en vrouw maken een strakke pirouette, waarna zij zich in zijn armen laat vallen. De jassen liggen op elkaar naast de koffer.

Door de split van de flinterdunne robe gooit ze een been gestrekt in de lucht.

Hij buigt zich over haar heen om haar lippen te kussen. Direct veert zij op zodat hij zijn doel mist en ze draait zich uit zijn armen. De hoge hakken trappelen pas op de plaats, haar rechterarm zwaait sierlijk omhoog en uitdagend kijkt zij hem aan. Hij doet een stap naar voren.

Zij danst twee keer staccato om hem heen. Pak me dan, als je kan.

In die zwarte broek met dito overhemd en bretels is hij van boerensukkel getransformeerd in een rijzige versie van Antonio Banderas.

Weer gooit ze een been omhoog, dat hij in zijn handen opvangt. Haar standbeen draait ze honderdtachtig graden teneinde zich te bevrijden, haast ongemerkt geeft hij een rukje aan haar voet, waardoor ze met haar rug tegen hem aan valt. Liefdevol dominant legt hij zijn armen over haar borsten. Zij wentelt zich naar hem toe en ze staan stil tegenover elkaar. De aarzeling duurt slechts een fractie van een seconde, want meteen glijdt zijn dij over de hare.

Zij gooit haar hoofd in haar nek, zijn borst duwt haar bovenlichaam achterover. Nu slaat zij haar been om zijn middel. De

violen krijgen hitsig de overhand en na een zwierige zwaai van haar neemt het paar wild alle ronde hoeken van de dansvloer. Met oneindig variërende passen en een minstens zo groot scala aan zwoele blikken verbeelden ze verticaal het horizontale verlangen. Eén met de muziek en elkaar, tilt hij haar hoog boven zich uit. Met haar slanke, gespierde benen in spagaat en de armen bijna tegen elkaar boven haar hoofd gestrekt, vormt zij gracieus een omgekeerde hoofdletter T. De T van Tango! De strakke buik en volle borsten glijden langs zijn lichaam naar beneden.

Haar sensueel glimmende gelaat, alsof ze hevig transpireert, wordt omlijst door lange, zwartgolvende slierten, glanzend van het vet, zodat haar haren kleddernat lijken te zijn. Blauwe ogen schitteren boven de volle, donkerrode lippen. Ook die glanzen. Alles glimt aan haar, ze is bedekt met een prille dauw van onontgonnen extase.

De violen zijn uitgespeeld; de bandoneon herpakt langzaam en treurig. Het sfeerlicht dooft en voor twee tellen gaat het beeld op zwart. Direct heeft de volgsport het duo gevonden dat zich nu onbevangen overgeeft aan melancholie. Zachtjes koesteren ze elkaar, terwijl hun voeten de meest ingewikkelde figuren trekken. Ze lijken het koud te hebben of verdrietig te zijn, en zoeken verwarming bij elkaar. Of troost. Die ze vinden, uiteraard. Bij dit stel is niets anders mogelijk. En ze dansen, ze dansen maar door. Ze dansen het leven door.

En dan, dan is het ineens voorbij. De muziek stopt en de lampen flitsen vol aan.

Het paar buigt sierlijk, een ovationeel applaus volgt, het publiek is erbij gaan staan.

Verdwaasd kijkt Lena om zich heen. Nee toch, is het afgelopen, nu al?

De man leidt de vrouw de dansvloer af en het applaus zwelt nog harder aan. Lena doet nu mee. Zo hard, dat ze haar handen bijna stuk klapt.

Ja, het was een geweldig idee om vanmiddag naar deze voorstelling te gaan. Eigenlijk niets voor haar, zo helemaal in haar

eentje. Ingegeven door de stortbui van gisteren had ze impulsief besloten het gewoon eens te doen, al had ze er niet veel van verwacht.

Maar een ongekende, wonderlijk gepassioneerde wereld heeft zich zojuist aan haar geopenbaard.

Het is de hoogste tijd om haar bestaan een nieuwe impuls te geven.

HOOFDSTUK 2

‘Het spul ligt erin, ik ben rond elven thuis.’

Marcel drukt een kus op haar voorhoofd en beent met grote passen de kamer uit.

Lena's blik glijdt over de schaal, die nog voor de helft gevuld is met pasta. Daaromheen vier door de bolognesesaus rood-gekleurde borden. Op twee drijven wat gehaktresten in een prutje; de kinderen eten hun bord nooit helemaal leeg. Drie waterglazen, waarvan één wel heel erg beduimd, en een tuimelbeker. Twee lege wijnglazen.

De hele boel staat haar smekend aan te gapen om snel de afwasmachine in te mogen.

He-le-maal geen zin in.

Rode vetvlekken ontsieren het lichtblauwe tafelkleed met gele zonnnetjes ('o mam, wat een mooi kleed, dat nemen we!'). Dit is gelukkig slechts een kwestie van afnemen, want sinds een paar jaar gebruikt ze uitsluitend nog plastic kleden, of place-mats. Maar straks, hoor, nu eerst even op de bank voor de tv. Terwijl ze de woonkamer in loopt, ruimt ze terloops wat speelgoed van de grond. Wat een bende maken die twee er toch altijd van. Televisie aan, languit gestrekt. *Jouw vrouw, mijn vrouw*. Onzin, snel door. *De opvoedpolitie*. Weg ermee. Twaalf zenders zapt ze af, er is niets dat haar kan boeien. Dan maar niets, gewoon ogen dicht en relaxen.

Het tadadie-tadada (vond Marcel een leuke toon) van de telefoon rukt haar uit een mooie droom. Ze kijkt op haar horloge: negen uur. Waar ligt dat ding? Op de bank tegenover haar, tussen de dikke kussens, en helaas, ze is te laat. Ze belt de

voicemail, er zijn geen berichten. Dan nu niet langer meer gedraald, húp afruimen maar; het zal toch een keer moeten gebeuren.

Kordaat draait ze zich om en blijft met de neus van haar schoen achter het witte, hoogpolige tapijt hangen. Net op tijd hervindt ze haar evenwicht. Diverse keren heeft ze al wél op de grond gelegen en de kinderen struikelen er ook geregeld over. Verre van praktisch dus, dit kleed, evenals de rest van de voornamelijk wit ingerichte woonkamer. Maar alleen parket vond ze te kil.

De witte bank, sofa en grote fauteuil waren ook te mooi om in de winkel te laten staan. Dikke, lichtblauwe, met donkergroene bladeren geborduurde kussens maken het gezellig genoeg om net geen steriel showroombeeld op te leveren. En het grote Gauguin-schilderij boven de open haard – een kleurige afbeelding van drie Polynesische vrouwen – doet de rest, tezamen met de vrolijk rode tulpen op de bamboe tafel en de uitbundig groeiende palm in de hoek.

‘Niet alles hoeft honderd procent kidsproof te zijn, het is hier geen peuterspeelzaal,’ waren Marcels woorden, en daar heeft hij natuurlijk ook wel gelijk in.

Ze loopt de eetkamer in en knipt de grote lamp boven de tafel uit. Eigenlijk raar omdat het nu pas echt donker begint te worden. Maar het licht is zo fel. Wel heel handig trouwens als Kim wil knutselen, en ook bij het eten. Voor dat doel dus aangeschaft, want de eetkamer ligt op het noorden en het is er al snel duister.

Het is opeens een stuk gezelliger zo, bij het schijnsel van alleen de schemerlamp in de hoek.

Ze bedenkt dat ze vanmorgen precies dezelfde gang maakte, van ontbijttafel naar afwasmachine, alleen ging ze toen ook nog van wasmand naar wasmachine en van wasmachine naar droogtrommel. Haar dag was niet begonnen voordat alle apparaten draaiden, en nadat de machines hun werk hadden gedaan, de hele boel er weer uit halen en opruimen. Tussendoor Kim van de kleuterschool halen, laten spelen met een

vriendinnetje, boodschappen doen en koken. Lauren loopt nog de hele dag om haar heen. Als ze 's middags haar dutje doet, heeft Lena wat tijd voor zichzelf. En natuurlijk als die twee 's avonds in bed liggen, maar dan is ze eigenlijk zonder uitzondering bekaf.

Ja, er is wat veranderd in een paar jaar tijd. Haar leven is een verzorgend bestaan geworden en dat is een mooi en heel rijk gevoel, zoals haar moeder altijd zegt. En daar is ze het volledig mee eens. Soms is ze nog steeds verbaasd over de onbevattelijk grote, emotionele rijkdom. Dan kan ze het niet geloven dat die twee kanjers werkelijk van haar zijn, dat zij die op de wereld heeft weten te zetten.

Maar wie is ze zelf geworden, inmiddels? Ze is moeder nu en echtgenote, maar waar is de vrolijke, onbezorgde Lena van voor de geboorte van haar kinderen gebleven? De Lena die ze al dertig jaar zo goed kende en waar ze nu slechts een schim van herkent als ze ouderwets met een van haar vriendinnen op stap is. Ze moet niet zo zeuren, houdt ze zichzelf opnieuw voor. Ze heeft alles: twee schatten van kinderen, een fijn huis, een leuke man, een goede auto en een best nog uitgebreide vriendenkring. Gevoelsmatig in die volgorde, ja.

'Kom op, Leen, ga wat leuks doen,' hoort ze zichzelf hardop zeggen terwijl ze de afwasmachine aanzet. Ze grinnikt. Ha! Wat leuks. Boek lezen dan? Nee, daar heeft ze nu de rust niet voor. Ze schenkt een glas rode wijn in en steekt een sigaret op. Ook zoiets: een moeder die rookt.

Absoluut *not done!* Daarom doet ze het stiekem 's avonds of als ze met haar vriendinnen is. Haar vriendinnen die overigens allemaal werken, kroost of niet. Zij was er zeker van geweest dat ze ook zou blijven werken als haar kinderen er eenmaal waren. Maar na de geboorte van Kim, de oudste, bleek al snel dat dit vrijwel onmogelijk was. In de eerste plaats omdat haar gevoel schreeuwde dat ze deze baby nooit door een ander wilde laten verzorgen en ook omdat Marcel als succesvolle IT'er vaak onmogelijke uren maakte. Of was het andersom? Maakte ook niet uit, ze was gestopt en dat voelde het best.

Daar had ze geen spijt van, want het was anders een chaos geworden. De kritiek van de omgeving ten spijt. Echter, als ze wel was blijven werken, had ze ook kritiek gehad. Dus ook dat maakte niets uit.

Eigenlijk hoor je alleen over moeders die zich schuldig voelen dat ze blijven werken, en zij heeft het precies andersom. Ze vindt dat iedereen zijn of haar talenten moet benutten, dat je dat verplicht bent aan jezelf, en uiteindelijk ook aan je kinderen, want je bent toch hun voorbeeld. Deze fase gaat over, houdt ze zichzelf keer op keer voor, rustig nou maar: nog tijd genoeg.

Jawel, maar het leven is nu. Van gisteren weet je al alles, van morgen nog niks, het gaat om nu!

Ze loopt haar atelier in, naar de computer, even kijken of er e-mail is. Nee, niets. Zou ze nu dan eens gaan chatten? Gewoon even proberen? Ach nee, wat heeft ze te bespreken met mensen die ze niet kent. Ze wil de deur alweer uit lopen, maar draait zich om.

Ze heeft niets te verliezen ook. Ze gebruikt een schuilnaam, niemand weet wie ze is.

Ze logt in op een chatsite en tuurt naar het blauwe scherm. Ze moet een box kiezen, ze besluit tot 'serieus'. Dat kan natuurlijk helemaal geen kwaad. Hoe serieus zou het zijn? En welke naam zal ze eens kiezen? Ze twijfelt over Lucy; de Lucy Jordan die in de film *Thelma and Louise* zo meeslepend werd bezongen door Marianne Faithfull. Maar kordaat tikt ze Shirley. Naar Shirley Valentine, de andere film die in een prehistorisch verleden veel indruk op haar maakte als voorbeeld van hoe zij nooit zou worden.

Wahahaaahaaaaa en kusssssssssssss, ziet ze een paar keer op het scherm verschijnen.

Eh, waar gaat dit over?

Prinses>Heb ie gister nog tot diep in de nacht gechat rover?

Rover>ut was 3 uur vn8 prinses

Vn8? En ut en ie?

Duifje>hey rinus, hoest?

Rinus>ha duifje, heerlijk ff pr?

Hoest? Pr? Wat is dit voor een taal, wat betekent het allemaal?

Maria>jongens ik ga weer, cu!

Gnoompje>truste Maria kusssssssssss

Cu? Close-up? En weer dat kusssssssss. Het intrigeert haar toch. Ze besluit ook wat te tikken.

Shirley>goedenavond allemaal, ziet ze voor zich verschijnen.

Dat zijn haar letters! Ze moet erom lachen.

Hartendief>hi shirley

Dennis>hoi shirley

Gnoompje> hoi shirley

Goh, wat een vriendelijk welkom! Ze krijgt het er warm van.

Ze kennen haar toch niet?

Dennis>ff pr shirley?

Ehm, ff is natuurlijk even, maar wat betekent pr?

Ze tikt terug:

Shirley>eh sorry, wat is pr? doe dit voor 't eerst

Mitch>welkom shirley, leuk!

Meisje>gewoon meedoen shir, je leert 't vanzelf

Dennis>pr is prive shirley

Privé?

Shirley>wat is prive dan?

Dennis>ff alleen wij 2 shirley, lekker samen kletsen

Shirley>waarover dan?

Gnoompje>haha, die shirley!

Tjonge, wat een aandacht voor haar persoontje!

Dennis>wat jij wilt shirley

Shirley>nou nog maar ff niet dennis

Ha, nou heeft zij ook gewoon ff getikt! Dat ze dit woord – nu ja, deze twee letters – nooit eerder heeft gebruikt, zal ze maar niet publiceren. Haar collega-chatters zouden zich ongetwijfeld afvragen uit welk ei zij zojuist is gekropen.

Dennis>kee dan shirley

Shirley>mag ik vragen wat 'hoest' betekent en 'cu'?

Ria46>hoest is hoe is het en cu is see you shirley

Mitch>hoe oud ben je shirley?

Ze besluit er zes jaar vanaf te halen.

Shirley>32 en jij mitch?

Gnoompie>heeeeyyyy vlinder kusssssssssss

Mitch>das ook toevallig, ik ben 34 shirley

Tss, wat een toeval.

Vlinder38>haiiiii gnoom kusssssssssss!

Opeens verandert het scherm. *Trucker39*, ziet ze boven aan het venster staan. De rest van de teksten is weg nu. Een leeg blauw scherm.

– *Hi shirley, stoor ik?* verschijnt er.

Huh? O, dit is zeker pr, privé dus. Ze is helemaal alleen met hem nu. Jee, wat zal ze zeggen?

Ook brutaal eigenlijk, ze voelt zich een beetje genomen.

Maar het voelt ook wel grappig. En ach, wat kan er gebeuren?

– *Nee hoor*, tikt ze daarom. Ze begint er schik in te krijgen.

– *Waar vandaan*, is de volgende vraag van *Trucker39*.

Eens kijken, waar zou ze vanavond kunnen wonen? Ze kan alles zeggen wat ze maar wil. Lol!

– *Tilburg*, tikt ze in.

– *Da's vlak bij mij*

O. Een Brabander aan de lijn dus. Tenminste, dat zegt hij.

– *Wat gezellig* antwoordt ze. Wat kan het schelen, dit is Shirley, niet Lena.

– *Jahaaa, kan nog heeel gezellig worden ook hoor!*

Ja hoor. Nee, ze heeft er geen zin in ook. Geweldig gegeven om de hele wereld bij je binnen te laten komen, maar haar kopje thee is het niet. Tien uur, wijst haar horloge, ze gaat nu maar naar bed.

Ze klikt de pc uit, daarna de lampen in haar atelier, de eetkamer, keuken, woonkamer, speelkamer en vestibule. Tijdens de wandeling schiet haar een stuk te binnen dat ze vanmiddag las. Dat ging over oude klasgenoten die via internet opnieuw met elkaar in contact komen. Misschien moet ze dat eens proberen.

HOOFDSTUK 3

‘Je méént ’t. Leen, dat kan ik me bij jou helemaal niet voorstellen!’

Gwen kijkt haar verbaasd glimlachend aan. ‘Zo’n chatbox? Hoewel ik me nauwelijks een leven zonder Hyves en Facebook voor kan stellen en zelfs pas sinds kort twexit ben, maar zomaar chatten met mensen van wie je werkelijk geen idee hebt wie ze zijn: nee...’

‘Twexit?’ vraagt Lena.

Gwen knikt: ‘Ik twitterde me een versuffing. Stuurde de ene na de andere oneliner de ruimte in. Op het laatst was ik bijna nergens anders meer mee bezig, dacht alleen nog in *sweet tweets*. Ben er dus maar eens mee gestopt.’ Haar verbaasde blik gaat over in een spottende. ‘Ik heb het natuurlijk weleens geprobeerd, dat chatten, maar zag alleen maar curieuze teksten voorbijkomen.’

‘Hebben jullie al een keuze gemaakt,’ informeert het meisje met lichtblond geverfde dreadlocks bijna langer dan haar rok, en notitieblok in de aanslag.

‘We hebben nog niet eens gekeken,’ roept Gwen enthousiast.

‘Doe maar kalm aan dan,’ glimlacht het meisje.

‘Eerst rustig een wijntje drinken, hoor, even afkicken, vind je niet. Pff, dit was een dag! We zitten met die fusie, hè, en dat is natuurlijk verre van leuk. Er moeten veel mensen uit en aan mij de eer om dat te vertellen. Je kent het wel. Nou ja, van vroeger dan.’ Gwen neemt een slok wijn en leunt achterover. Meteen buigt ze weer naar voren en kijkt Lena serieus aan. ‘Heb je er weleens aan gedacht om weer te gaan werken?’

Volgens mij is dat het. Je verveelt je misschien en mist de contacten?’ De blik lijkt meewarig te worden.

‘Nee joh, ik heb het alleen een keer geprobeerd, uit nieuwsgierigheid. Maar het boeide me niet, ben dus meteen gestopt,’ haast Lena zich te zeggen. Gwen hoeft echt niet te denken dat ze iets mist of zo.

‘Ik vond het ook rare teksten,’ voegt ze er ten overvloede aan toe. Als het maar duidelijk is.

De hoogste tijd om van onderwerp te veranderen. ‘Ik schilder weer veel de laatste tijd. Werk momenteel alleen nog met acrylverf in combinatie met stiften. Dat geeft een mooi, schokkend effect en dat kwam goed uit bij mijn interpretatie van de aanslag op Koninginnedag.’

‘De aanslag op Koninginnedag? O god ja zeg, verschrikkelijk. Maar heb je daarover geschilderd? Durf je dat? Dat wil ik heel graag zien. Daar ben ik wel jaloers op, hoor, jij kunt zo goed tekenen. Ik wou dat ik dat kon, lijkt me heerlijk!’ Gwens glas is leeg en ze wenkt het meisje.

Lena vond het inderdaad een bizarre onderneming om zich op zo’n ramp te richten. Schilderen moet vooral mooi zijn in haar ogen. Inspirerend. Toch was het te belangrijk om zich niet hieraan te wagen.

‘Graag nog twee sauvignon, we kijken zo naar de kaart, oké?’ Het meisje glimlacht weer gediensig.

‘O, ik zie je al zitten ’s ochtends in dat prachtige atelier van je, met al die grote ramen. En nu het lente begint te worden, lekker in het ochtendzonnetje: goud natuurlijk! Maar het is vast ook wel eenzaam, je ziet nog steeds geen andere mensen,’ vervolgt Gwen weer ernstig.

‘Och, daar heb ik ook niet zoveel behoefte meer aan, de kids zijn al druk genoeg met hun vriendinnetjes als ze thuis zijn. En dan heb ik natuurlijk nog veel contacten met de andere moeders.’

‘Haha, ja, het gemuts op het schoolplein!’ onderbreekt haar vriendin haar lachend. ‘Sorry, ik maak maar een grapje, hoor. Je hebt het prima voor elkaar met Marcel en je bloedjes. Dat

heb ik allemaal weer niet. De laatste tijd vraag ik me steeds vaker af of ik dat ook wel zou willen, eigenlijk. Geen gezeur aan mijn hoofd. Hoef me aan niets of niemand aan te passen. Noem het oppervlakkig, ik vind het heerlijk.'

'Zie jij Victor eigenlijk nog weleens?' kan Lena niet laten te vragen.

Gwen kijkt haar fronsend aan. 'Vic? Nee, in geen eeuwen meer gezien. De laatste keer was met jou, op het feestje van dat reclamebureau, dat nu alweer ter ziele is. Kom, hoe heette dat ook weer. Nou ja, toen hij jou weer zo oeverloos achternazat aan het eind van de avond, weet je nog?'

Ja, natuurlijk weet ze dat nog. Het irriteert haar mateloos dat hij haar getrouwde staat altijd volkomen negeert. Ze had hem die keer ook goed de waarheid gezegd.

'Goh, dat is alweer een jaar geleden of zo,' antwoordt ze achterloos.

'Niemand hoort ooit meer iets van hem, geloof ik,' gaat haar vriendin door, 'hij is nog even vaag bezig als altijd, neem ik aan, als een eendagsvlieg die zijn dag niet heeft, zeg maar. Maar vanwaar opeens die interesse?' Gwens ogen worden nog groter dan ze al waren. 'Denk je dan nog steeds aan hem, nee toch?'

'Nee zeg, ben je gek. Hij schoot opeens door mijn gedachten, meer niet,' lacht Lena.

'Trouwens, over feestjes gesproken, volgende week vrijdag viert 'Ad Now' het tienjarig bestaan. Schijnt een geweldige partij te worden. Heb je zin om met me mee te gaan, zie je iedereen van vroeger weer eens.'

Lena aarzelt. Het klinkt aanlokkelijk, het lijkt haar erg leuk om iedereen uit het wereldje weer eens tegen te komen. Aan de andere kant krijgt ze dan al die vragen weer waarom ze in vredesnaam gestopt is met werken en ze voelt zich altijd zo'n muts als ze dat uit probeert te leggen. Eigenlijk heeft ze definitief afscheid genomen van haar vroegere bestaan. Ze neemt een slok, kom op, niet zo zeuren. Een feestje is natuurlijk altijd leuk en het zou een welkome afleiding kunnen zijn.

‘Ja, lijkt me enig, ik heb wel zin in ’n feestje,’ antwoordt ze opgewekt.

Er worden weer twee volle glazen op de tafel neergezet. Gretig pakt Gwen haar glas en neemt een grote slok. De helderblauwe ogen stralen in haar licht zonnebankgetinte gezicht, dat prachtig afsteekt bij haar hoogblonde, korte haar. Ze is een plaatje. Lena zou haar zoals ze nu tegenover haar zit graag eens willen schilderen. Weer met acryl; dat felle blauw van haar ogen lekker accentueren.

‘Hé, daar heb je Dries,’ zegt Gwen, terwijl ze uitbundig wuift naar de lange, blonde man die net binnenkomt. Hij zwaait terug en gaat bij de bar staan.

‘Dat ís een lekker ding!’ vervolgt ze geheimzinnig glimlachend. Vertrouwelijk buigt ze zich iets dichters naar Lena toe.

‘Niet verder vertellen, maar ik heb vorige week een wel heel spannende ontmoeting met hem gehad. Het enige nadeel was dat hij midden in de nacht weer naar huis toe moest. Ja, ook getrouwd hè, en met vier kinderen. Dus dan weet je het wel!’ fluistert ze samenzweerderig. ‘O nee, dat weet je natuurlijk niet,’ voegt ze er verontschuldigend aan toe.

‘Heb je het wel mét gedaan?’ is het enige wat Lena weet te zeggen.

‘Nee, stom hè, dat kwam er niet van. En ik zat goed in mijn cyclus. Daarbij is hij getrouwd, dus zo’n vaart zal het wel niet lopen met de ziektes.’

‘Maar hij doet het ook met jou, ik zou toch wat voorzichtiger zijn, hoor.’ Ze voelt zich een moeder-overste, maar het was eruit voor ze er erg in had.

‘Lieve, netjes getrouwde Lena, altijd keurig en serieus. Je hebt natuurlijk wel gelijk,’ antwoordt haar vriendin.

‘Ja amen!’ lacht ze en ze slaat de kaart open. ‘Kom op, Gwen, we gaan wat uitzoeken, zometeen staat die dreadlock weer hier aan tafel.’

Ze kiezen beiden een biefstuk. Alleen een hoofdgerecht. Voor en nagerecht komen in verband met de rücksichtsloze observaties van de weegschaal niet aan de orde.

‘Weet je wie ik laatst trouwens geheel onverwacht tegenkwam?’ zegt Gwen terwijl ze een hap in haar mond steekt. ‘Pieter! En weet je waar? In het bos, *of all places!*’

‘Hoe ging het met hem?’ De biefstuk is iets te gaar, maar die spoelt ze met de wijn wel weg.

‘Geen idee!’ Gwen verslikt zich. Na een hoestbui en nog wat slokken wijn vervolgt ze met geknepen stem: ‘Het gekke is, ik kom nooit in dat bos. En nu, de zon scheen volop en ik reed terug van de garage in een huurauto. Zo’n luxebak; zeer deca. Ik dacht, met zulk mooi weer pak ik de natuurroute. Alvast wat lentesferen proeven.’

Ze neemt een pauze om goed adem te halen.

‘Een jogger in felrode outfit kwam me tegemoet. Pas op het moment dat hij mij passeerde, herkende ik Pieter. In een impuls draaide ik de auto en ging naast hem rijden. Liet het raampje naar beneden zakken. ‘Hoi, hoe gaat het?’ vroeg ik. Hij zei niets, rende gewoon door. Ik bleef ernaast rijden, in afwachting van wat hij ging zeggen. Het leek wel een C-film! ‘Ik ben aan het lopen,’ was het enige wat er uiteindelijk toch nog uit kwam. ‘Ja, dat zie ik, maar kun je niet twee tellen stoppen?’ Hij keek me kort aan, keek vervolgens weer strak voor zich uit en bleef stoïcijns in hetzelfde tempo doorrennen. Zonder nog iets te zeggen. Toen ben ik doorgereden. Duh, daar heb ik dan drie jaar mee samengewoond! En weet je wat nog het meest rare was, bedacht ik me later: een halfjaar geleden kwam ik hem tegen op een feest. Hij zal wel weer dronken of aan de pretpilletjes zijn geweest, want hij zat eindeloos tegen me aan te jeremiëren, op zijn manier heel serieus, dat we beslist opnieuw moesten beginnen. Zonder alcohol en in een bos, zei hij. Ik vond dat zo’n vreemd verhaal! Heb hem dan ook midden in zijn gezicht uitgelachen over zoveel stompzinigheid; alcohol en een bos, hoe verzon hij het! En nu, een halfjaar later: het bos was er, wij waren er, geen drank, en: niks *hello*, maar superbot *goodbye!*’

Dat bos, dat geeft Pieter toch iets moois, bedenkt Lena. Ze is dol op het bos, hoeveel uren heeft ze daar als kind wel niet

doorgebracht, aan de hand van haar opa.

‘Wat moet ik hier nu weer van leren, dacht ik.’ Gwen kijkt haar afwachtend aan.

Lena haalt glimlachend haar schouders op. Wat moet ze zeggen? Ze heeft die Pieter altijd een vaag type gevonden, met of zonder bos.

‘Het enige wat ik ervan kan leren, is dat het definitief afgelopen is, gok ik,’ beantwoordt Gwen haar eigen vraag cynisch. Lena meent iets van teleurstelling in haar ogen te zien.

‘Goedenavond dames, bezwaar als ik er even bij kom zitten?’ Dries staat met een glas bier naast hun tafeltje.

‘Tuurlijk niet, ga zitten!’ roept Gwen joviaal. De teleurstelling heeft op slag plaatsgemaakt voor enthousiasme. Gwen stelt Dries aan haar voor.

‘Aangenaam,’ zegt hij vormelijk terwijl hij Lena’s hand schudt. Hij richt zich onmiddellijk weer tot Gwen.

‘Ben je nog goed thuisgekomen laatst?’ informeert ze met een ondeugend lachje.

‘Ja, ik ben prima thuisgekomen, hoor.’ Er verschijnt een twinkeling in zijn bruine ogen. Hij is heel aantrekkelijk, met dat blonde haar, die bruine ogen en innemende glimlach. Ze begrijpt Gwen wel, ook al is hij dan getrouwd.

Bij de koffie bestelt Gwen een calvados en zij een kahlua. De calvados lijkt behoorlijk aan te slaan. Gwen flirt erop los met Dries, die er zichtbaar van geniet.

Het wordt tijd om eens naar huis te gaan. Lena begint de drankjes nu ook te voelen en ze moet nog rijden. Gwen hangt inmiddels om Dries heen en drukt zich dicht tegen hem aan.

‘Ga je zo nog even mee?’ ziet Lena haar vriendin met een verleidelijke blik vragen.

Hij schudt echter zijn hoofd. ‘Nee, sorry, kan niet,’ antwoordt hij lachend.

‘Neehee? Kan niet? Nou, Dries, volgens mij kun jij altijd wel!’ zet Gwen snedig in.

Haar hand ligt op zijn been en maakt strelende bewegingen naar boven.

Lena wil dat haar vriendin hiermee ophoudt. Ze geneert zich een beetje voor haar gedrag.

‘Nee joh, echt niet, sorry.’ Dries staat op. ‘Ik moet nu gaan, ik zie je weer.’

Lena krijgt opnieuw een hand.

Gwen is er ook bij gaan staan en slaat haar armen om zijn schouders. Ze kust zijn hals.

Dries wordt verlegen met de situatie en probeert haar voorzichtig van zich af te duwen.

Hij geeft een kusje dat boven haar oor belandt en wil weglopen, maar Gwen houdt hem tegen. Als een klein kind hangt ze jengelend aan zijn arm, maar in een mum van tijd heeft hij zich losgerukt en vlucht de deur uit.

Met een verslagen gezicht gaat Gwen weer zitten. ‘Tja, zo gaat dat met onenightstands, dat weet je eigenlijk van tevoren.’ Ogenblikkelijk weet ze een glimlach op haar prachtige gezicht tevoorschijn te toveren.

Lena roept het meisje voor de rekening. De kroeg voelt ineens als een te groot, koud, verwaarloosd badhuis, zoals dat vroeger bestaan moet hebben. Ze wil nu alleen nog maar heel rap naar huis en in de auto fijn nadenken over wat ze in godsnaam aan moet naar dat feestje.

HENRIËTTE DE SMET

Poldertango

Lena is in de val gelopen. Ze is achtendertig jaar, moeder van Kim en Lauren en al tien jaar getrouwd met de werkverslaafde Marcel. Lena's wereld wordt steeds kleiner, vooral nu ze ook niet meer werkt.

Op een van haar eenzame avonden bezoekt Lena schoolbank.nl. Zo komt ze in contact met Paul de Jong, op wie ze als elfjarige enorm verliefd was. De mailwisseling die ontstaat, bezorgt haar een spannend gevoel. Alles wat Paul schrijft, zou door Victor gezegd kunnen zijn. Victor is een ex-vriend met wie niets is afgerond. Ze hebben nooit over Lena's abortus gesproken, en dat steekt jaren na dato de kop bij haar op. Als Lena's virtuele wereld naar de werkelijkheid wordt getransformeerd, krijgt het verhaal een bizarre wending.

Henriëtte de Smet gaf met haar romans *Weg van jou* en *Overboord* blijk van een indrukwekkende schrijfstijl. *Poldertango* vormt hierop geen uitzondering.

‘Geschreven met evenwichtige lichtvoetigheid en sobere trefzekerheid.’ NBD|Bibliion over *Overboord*

NUR 301

www.kok.nl